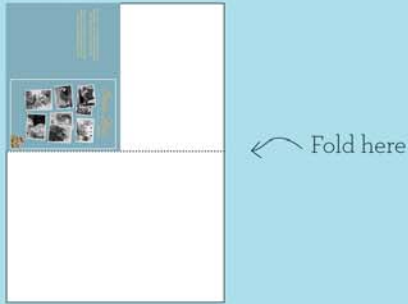


# Miniboekje vouwen en knippen

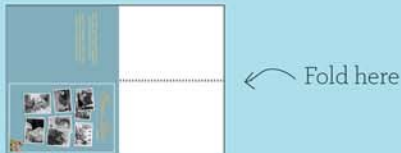
How to fold your

## Decorative Minibook.

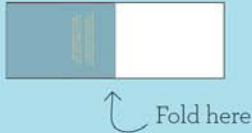
Step 1



Step 2



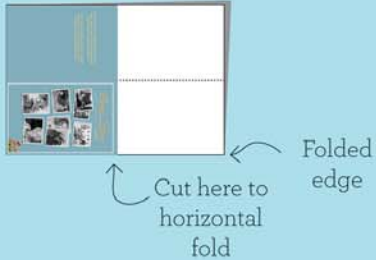
Step 3



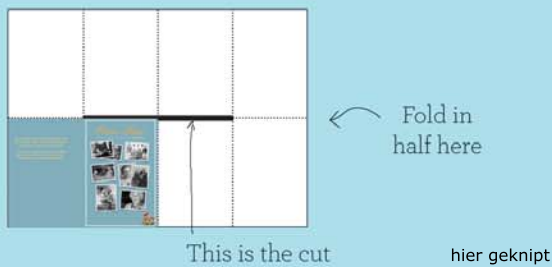
Step 4

Unfold so it looks like  
**Step 2** again

Step 5



Step 6



Step 7



Fold over so front cover is on the front and back cover is on the back. Punch hole in upper lefthand corner if you want to add a ribbon.  
Enjoy your new minibook!

## Oma Leni vertelt

### over Suriname, Nederland en Nieuw-Zeeland

Leni de Bres is de stammoeder van een groot gezin dat in 1954 uit Nederland naar Nieuw-Zeeland emigreerde.

Nu al in de negentig, schreef ze deze memoires voor haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Nu ook verkrijgbaar van  
[WWW.LULU.COM](http://WWW.LULU.COM)

(zoek "Oma Leni" en volg de instructies, zonodig probeer "searching all languages")

Prijs: US\$10 plus verzendkosten

Dit is de vertaling van:  
Dutch translation of:

## Oma Leni - my life

Leni de Bres is the matriarch of a large family which came to New Zealand from Holland in 1954.

Now in her nineties, she penned this memoir for her children, grandchildren and great-grandchildren.

Available from [WWW.LULU.COM](http://WWW.LULU.COM)

(Search for "Oma Leni" and follow instructions on screen)

Cost: US\$10 plus postage

De kinderen en hun echtparen hebben veel bereikt met hun studie Nieuw-Zeeland zijn gegaan; een prachtige land om een gezin groot te brengen.

*De kinderen van Peter en Leni op hun huwelijksreis, Peter en de naam van de kinderen in 1964. Van links af: Oma Boon, Jans, Loni, Hanna, Jan, Catharina, Guido, Karina, Peter, John, Margareta, Doris en Karina, Opa Boon.*



*Dit is het enige plaatje dat ik kon vinden van de hele familie toen Peter en ik samen op reis gingen in 1964. Van links af: Oma Boon, Jans, Loni, Hanna, Jan, Catharina, Guido, Karina, Peter, John, Margareta, Doris en Karina, Opa Boon.*

We hadden in totaal acht kinderen: Berta (1940), Karina (1942), Trijke/Lyn (1943), Guido (1945), Jans (1947), Margareta (1950), Hanna (1953) en John (1962). Voordat John geboren werd vroeg ik me wel eens af of ik het wel aankon, maar het is allemaal gegaan, en hij bracht ons veel plezier. De kinderen zijn allemaal getrouwd, zes daarvan met Nieuw-Zeelanders, een met een Engelse

en het geld in het huis stalen. keert dat redden mijn vader aan het bed vasthouden en mijn moeder achterlaten. Ze stalen gewoon bijna alles wat we bezaten. En dan die een donker huis in het midden van de nacht zouden hebben moeten roen de Duitsers naar Piet op zoek waren om hem te arresteren en van school kwam afhalen omdat het te gevaarlijk was voor een blank

Ik ben zo dankbaar dat Piet zo'n zorgzame echtpaar was, en ook kweken of zelfs doden; voor de politieagent die me in Paramaribo hij ons verschillende keren heeft gered van vijanden die ons wilden dat hij me in de komende tijd nabij zal zijn. Ik dank God ervoor dat voor alle liefde die mijn kinderen me hebben betoond. Ik dank God

heb nu 21 kleinkinderen en 27 achterkleinkinderen. om hem en de anderen te bezoeken maar dat doe ik nu niet meer. Ik woon, John kwam zelfs eens met zijn hele gezin over. Ik reisde vaak kinderen komen op bezoek, zelfs John die helemaal in Australië me uit rijden, en mijn neef Jaap en Helen wonen ook in de buurt. Alle voor mijn familie, Jans en Helen komen vaak lunchen en nemen (vooral medisch) en helpen me met van alles en nog wat. David zorgt behulpzaam. Karina komt me vaak even ophalen met goed advies zijn. Het is er leuk gemiddeld en het personeel is vriendelijk en graag het is een goede plek en ik kan er onafhankelijk van iedereen Hertenburga, Teds en Dimpke werden aangehouden. Ik woon daar logende en paar weken bij hen terwijl de appartementen in het

Stevensdam in Upper Hutt. We hadden natuurlijk al eerder in de Vier jaar later overleed Piet een een hartaanval, en verhuisde ik naar

13 Ons Dorpje Hertenburga

Prof. Dr. Krammer werd later naar een van de enige concentratiekampen in Duitsland gestuurd waar het niet ongewoonlijk was voor bewakers in een stichting

*Peter en Loni op hun huwelijksreis op 20 December 1939.*



Hoewel Piet een baan was aangeboden als docent aan het theologisch college in Indonesië, toen de Duitsers Nederland binnenvielen konden we het wel vergen om daar heen te gaan. Het Indonesië zou gaan en vroeg hem om geen kerkgemeente te zoeken. Maar de oorlog was nog niet zo snel voorbij dus nam hij een baan als secretaris van Professor Krammer aan de Universiteit van Leiden. Nu konden we plannen maken voor onze trouwen.

*Ik stond hier altijd leuk om bij Pieters familie in Sint Maartenswijk te logeren.*



In het derde jaar van onze verblijf kwamen mijn ouders terug naar Nederland en ging ik weer bij hen wonen, in Haarlem, die tijd van Pieters ouders teruggingen naar Suriname kon ik daar altijd nog een verblijf in Nederland te zijn.

zo zeker van of dat nu wel was om te vinden De bruidegom had nog steeds geen kerkgemeente gevonden om in te werken, want er waren toen twee dominees. Ik droomde een verbodsbod en bracht zoveel mogelijk tijd door bij me. Toen mijn ouders teruggingen naar Suriname kon ik daar altijd op vakantie gaan. Mijn schoonmoeder had als meisje in Zuid-Afrika gewoond en bejaerd had er goed hoe het voorde om na vele jaren in het buitenland weer terug in Nederland te zijn.

trouwen zodat hij een kerkgemeente had gevonden.

niet en als ze dan een blank meisje zien schieten ze misschien wel op je." Het duurde 14 dagen eer ik weer terug naar school mocht gaan.

Ooit werd ik uitgenodigd door de vrouw van de gouverneur-generaal om in het gouvernementshuis op bezoek te komen. Ze hadden een nachje op bezoek en die wilde wel eens weten hoe het was om als Nederlands meisje in Suriname te wonen. Ik werd opgehaald in de auto van de gouverneur en na een kopje thee wandelden we in de prachtige tuin. Daarna werd ik weer in de auto teruggebracht. Er werd niet gevraagd wat dat mocht alleen als de gouverneur in de auto zat. De kinderen van het tehuis kwamen allemaal naar de auto kijken.



*Het gezin Boon, op het punt om het gouvernementshuis binnen te gaan.*

Oma Leni VERTELT



Leni de Bres is de stammoeder van een groot gezin dat in 1954 uit Nederland naar Nieuw-Zeeland emigreerde.

Nu al in de negentig, schreef ze deze memoires voor haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Inhoud

Dankbetuiging	v
1. Het begin	1
2. Suriname	4
3. Terug naar Nederland	12
4. Het gezin wordt groter	19
5. Friesland	21
6. Ondergedoken	25
7. Amersfoort en Eindhoven	28
8. Naar Nieuw-Zeeland	33
9. Ons nieuwe bestaan	39
10. Dominice in Upper Hutt	43
11. Bij de Maori Synode	47
12. Naar Dunedin, Hastings en Christchurch	52
13. Ons Dorpje Heretaunga	56
14. Rijke herinneringen	59
15. Leni's grote familie	64